

Voetvolk levert fascinerende voorstelling af met 'It's going to get worse and worse and worse, my friend'

De verleidingen van het woord

BRUSSEL • Op de grensverleggende plaat *My life in the bush of ghosts* mixten David Byrne en Brian Eno obsedante ritmes met stemmen zoals die van een radio-evangelist. Lisbeth Gruwez en Maarten Van Cauwenberghe, samen Voetvolk, flikken in *It's going to get worse...* het zelfde kunstje nog eens, maar dan met dans erbij.

DOOR PIETER T'JONCK

Een rechthoekig lichtvlak, één danseres en af en aan rollende geluidsgolven, een compositie van Maarten Van Cauwenberghe. Zo begint *It's going to get worse and worse and worse, my friend*. Zo blijft het ook, al ondergaat de danseres de grilligste formaties. Die danseres, Lisbeth Gruwez, heeft een dubbelzinnige verschijning. Lakschoenen, grijze heren-

broek, wit hemd met manchetknopen en strak opgestoken haar doen je de man in de vrouw zien. Maar haar handelen is anders. Eerst monstert ze het publiek, strak rechtop. Maar dan haalt ze laag uit met haar hand. Precies en zacht, alsof ze de rug van een grote hond of een pony zou strelen. Lief, bijna.

Tot ze haar benen uiteen zet en door haar heupen zakt. Nu wordt ze licht uitdagend. Je weet eigenlijk nooit precies wat je aan dit personage hebt. Als ze eerst pretlichtjes in de ogen heeft, kan ze nog geen tel later stuurs, vastberaden of kwaad kijken. Wie is dit? Waar is deze vrouw op uit? Dat vraag je je steeds vaker af als haar bewegingen groter worden. Een armzwaai, een pas vooruit en achteruit, armen voor de borsten heven. Haar actieradius neemt toe en ze eindigt met een echte dans. Een steeds strakkere dans, afgemeten als een tango. Het klank-

tapijt wordt af en toe doorsneden door een korte flard stemgeluid, maar veel kan je daar nog niet van maken.

Dat verandert plots. Gruwez valt stil, trekt haar kousen tot de knieën over haar broek en een strak lijfje over haar buik.

Is dit hoe mensen zich laten meeslepen door de baarlijke nonsens van volksmenners en predikanten?

Plots is ze een heel ander personage, al is dat even dubbelzinnig: in deze outfit is ze evenveel toreador als vrouw. Haar gebaren zijn alvast die van de toreador: heftig, onverwacht, precies. De luidsprekers bra-

ken staccato, onderbroken door steeds kortere stiltes, woorden van Taggart uit als 'must', 'an answer', 'achievement' of 'at all'. Elk ervan krijgt een gebaar mee. Handen zijdelings omlaag bij must, steekbewegingen met vlakke handpalmen bij 'achievement', een hoge armzwaai bij 'at all'. En weer, die instabiele gelaatsuitdrukking, bijna demonisch in zijn onvatbaarheid. Een meester manipulator of een perfide verleid(st)er is dit zeker.

Uiteindelijk krijg je de hele zin van Taggart, in stem én sierlijk-intimiderende beweging. Daarna gaat Gruwez voluit op de slagzin 'It's going to get worse and worse and worse, my friend'. Taggart waarschuwt ons voor de ondergang van de wereld, Gruwez is zijn dansend alter ego die geweld, venijn en verleiding de vrije teugel geeft. Maar breekt dan ze plots haar vertoning af. Hijgend, handen

steunend op de knieën kijkt ze ons aan, alsof ze plots de brui gaf aan haar rol van onheilspredikant en volksverlakker.

Daarop volgt een lang uitgesponnen, verrassende coda. Het klanktapijt komt volop aanzetten, zonder stemmen nu, en voert Gruwez mee in een trancerende, repetitieve dans. Talloos veel keren heft ze haar handen en gezicht omhoog terwijl ze een klein sprongetje maakt. Het publiek bestaat nu nog nauwelijks voor haar, maar toch sleept ze dat publiek mee door haar overgave, die soms bijna op hulpeloosheid lijkt. Snerpande uithalen met de viool – een citaat van Arvo Pärth – onderbreken de betovering even plots als ze begonnen was. Is dit hoe mensen zich laten meeslepen door de baarlijke nonsens van volksmenners en predikanten?

Nog op tournee in o.a. Geel, Roeselare, Gent en in diverse andere steden in Europa en Amerika.